

b. Pengeinstitutter.

Til afløsning af det af besættelsesmagterne efter krigen oprettede, decentraliserede og føderative banksystem, hvor „Bank Deutscher Länder“ udgjorde den løsere overbygning, oprettedes i 1957 ved en lov af 26. juli s. å. „Deutsche Bundesbank“ bestående af et hovedsæde i Frankfurt/Main, en „Landeszentralbank“ i hvert af de 11 forbundslande samt 251 filialer; hovedbanksystemet fik herved et mere centraliseret præg, uden at landscentralbankernes selvstændighed helt elimineredes.

Forbundsbankens vigtigste opgaver er i lighed med andre landes centralbanker følgende:

- 1) Udstedelse af pengesedler, hvorved bemærkes, at loven ikke indeholder bestemmelser om seddelomløbets omfang, der således overlades til bankens eget skøn.
- 2) Fastsættelse af rente- og diskontosatser, hvorved banken udøver indflydelse på pengemængden og kreditydelserne.
- 3) Køb og salg af værdipapirer i det åbne marked.

For så vidt angår bankens selvstændighed i forhold til regeringen, indeholder loven bestemmelser om, at banken vel er forpligtet til at understøtte forbundsregeringens almindelige økonomiske politik, men at den under udøvelse af sine ifølge loven tillagte beføjelser er uafhængig af anvisninger fra forbundsregeringen. Dog består der for banken en vis pligt til at rådføre sig med og give oplysninger til forbundsregeringen i væsentlige pengepolitiske spørgsmål, ligesom forbundsregeringen kan forlange påtænkte beslutninger fra bankens side (til eksempel diskontoændringer) udskudt i indtil to uger. Medlemmer af forbundsregeringen har ligeledes ret til at deltage i drøftelserne i forbundsbankens øverste organ, centralbankrådet. Forbundsregeringen er på sin side forpligtet til at holde banken underrettet om sin økonomiske politik.

c. Boligmarkedet.

Endskønt det offentlige ikke udadtil fremtræder som selvstændig ejendomsbesidder eller bygherre i større format, er dog en meget betydelig del af boligbyggeriet underlagt det offentliges direkte eller indirekte indflydelse. Dette hænger i hovedsagen

sammen med det forhold, at staten optræder som financier gennem de almennyttige boligselskaber. Da de fleste af disse foretagender grundet deres selskabsform ikke er underkastet pligt til regnskabs offentliggørelse, er det vanskeligt at opgive nøjagtige tal, men det kan til illustrering anføres, at der i perioden 1950-60 i alt er investeret ca. 108 milliarder DM i boligbyggeriet i forbundsrepublikken (ekskl. Berlin og Saar), hvoraf ca. 32,3 milliarder DM hidrørte fra offentlige midler. Alene i årene 1960 og 1961 beløb det offentlige tilskud til boligbyggeriet sig til henholdsvis ca. 3,5 og 4,3 milliarder DM.

d. Transport.

1. Jernbaner.

De vesttyske jernbaner drives dels af forbundsstaten („Deutsche Bundesbahn“), dels af de enkelte forbundslande og kommuner samt private selskaber. Til belysning af disse to kategoriers indbyrdes størrelsesforhold kan oplyses, at „Deutsche Bundesbahn“ råder over et spornet på i alt ca. 31 000 km, medens de ikke-statslige jernbaner disponerer over et spornet på i alt ca. 5 500 km. Andelen i godstransporten inden for forbundsområdet — regnet i ton/km — udgjorde i 1959 for forbundsbanernes vedkommende ca. 53 pct.

2. Luftfart.

„Deutsche Lufthansa“ er det eneste vesttyske luftfartsselskab, der deltager i den internationale flyvetrafik. Selskabet er organiseret som et aktieselskab, hvori følgende er storaktionærer: forbundsstaten (75 pct.), forbundslandet Nordrhein-Westfalen (6,2 pct.), forbundspostvæsenet (4,2 pct.) og forbundsbanerne (2,7 pct.). Det offentlige udøver den indflydelse, der tilkommer en majoritetsaktionær, og selskabets underskud dækkes af offentlige midler.

II.

Offentlige støtteforanstaltninger.

1. Finansieringsbistand til erhvervslivet i almindelighed.

Den fra amerikansk side ydede økonomiske hjælp til Vesteuropa i efterkrigsårene, den såkaldte Marshallhjælp, gav Tyskland store muligheder for en genopbygning af